

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/37/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219202647
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7219202647.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobkyne N.. W. Y., T.. XX.X.XXXX, bývajúcej v Y., V. X, proti žalovanému N.. C. Y., T.. XX.X.XXXX, bývajúcemu v Y., V. X, zastúpenému : JUDr. Juraj Ferenčík, PhD., s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom v Košiciach, Krivá č. 23, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalobkyne i žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 42C/21/2019-227 zo dňa 19.11.2019, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e výrok rozsudku o trovách konania.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 42C/21/2019-227 zo dňa 19.11.2019 zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k nehnuteľnostiam v kat. úz. U., obec Y. - F., B. Y. V., zapísaným na LV č. XXXXX, a to k bytu s príslušenstvom a nehnuteľnosť prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne. Na vyrovnanie podielu zo zrušeného podielového spoluvlastníctva zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému sumu 63.000 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol v poradí IV. výrokom tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2.V odôvodnení svojho rozhodnutia ohľadne náhrady trov konania súd poukázal na to, že každá zo strán sa domáhala ich náhrady, že ide o spor o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, kde ak podielový spoluvlastník dosiahol v spore o zrušenie podielového spoluvlastníctva autoritatívnym rozhodnutím súdu presne takým spôsobom vyporiadanie, na akom sa márne pokúšal s druhým spoluvlastníkom a aké následne navrhol aj v súdnom konaní, potom bol v konaní plnom rozsahu úspešný. Súd však nemohol žalobkyňi ani žalovanému priznať plný úspech v konaní, keďže nepriznal finančnú náhradu za zrušený spoluvlastnícky podiel vo výške 60.000 € (ako sa domáhal žalovaný) a ani 65.000 € (ako sa domáhala žalobkyňa), ale vo výške 63.000 €. Z mimosúdnych jednaní podľa názoru súdu vyplynulo, že žaloba bola podaná predčasne. Žalobkyňa žalovanému dala možnosť uviesť do 29.3.2019 nielen to, či je možná dohoda, ale aj za akých podmienok. Žalovaný 29.3.2019 uviedol, že má záujem o mimosúdne jednanie a že má záujem ponechať nehnuteľnosť žalobkyňi. Nemožno teda povedať, že žalovaný nemal záujem o rokovanie a mimosúdnu dohodu, pričom strany sporu v začiatkoch nejednali o konkrétnych podmienkach dohody. Z komunikácie, ktorú mal súd k dispozícii vyplynulo, že žalovaný najprv na dohodu na vyrovnávací podiel 60.000 € chcel pristúpiť, avšak následne dohodu nepodpísal s tým, že ju považoval za nespravodlivú. Žalovaný požadoval totiž spolu s dohodou aj uzatvorenie dohody o rozvode a starostlivosť o maloletého, avšak jednoznačne o rokovanie záujem mal. Kým nebola určená náhrada za podiel, dovtedy jednania boli nekonkrétne. Čo sa týka podmieňovania uzavretia dohody zo strany žalovaného, v tejto veci žalobkyňa sama v žalobe uviedla, že v súvislosti s rozvodovým konaním navrhuje manželovi uzatvorenie dohody o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k synovi, ktorý bol zverený do jej osobnej starostlivosti. Súd dospel k záveru, že ani

žalovaný nebol v konaní úspešný v plnom rozsahu a je pravda, že na základe jeho návrhov na vykonanie dokazovania bola tiež ustálená všeobecná hodnota nehnuteľnosti. Nakoniec predsa len k dohode nedošlo, preto bolo potrebné súdne rozhodnutie. Vzhľadom na predchádzajúce mimosúdne návrhy strán sporu jednaní a ustálenie výšky vyrovnávacieho podielu približne v strede návrhu strán sporu, pokiaľ ide o úspech v spore súd mal za to, že žiadna zo strán nebola plne úspešná, a preto rozhodol tak, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal. V závere konštatoval, že zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je v prospech oboch strán sporu. V okolnostiach prípadu teda nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa.

3. V zákonnej lehote podala len proti IV. výroku rozsudku o náhrade trov konania odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku zmenil tak, že žalobkyni prizná proti žalovanému plnú náhradu trov konania. Použila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ a písm. h/ CSP. Uviedla, že napriek tomu, že rozsudok považuje za nesprávny aj v jeho III. výroku pokiaľ ide o výšku sumy, ktorú má zaplatiť žalovanému na vyrovnanie podielu, podáva odvolanie len proti výroku o trovách konania. Dôvody, pre ktoré považuje aj tretí výrok rozsudku za nesprávny v odvolaní podrobne opísala s tým, že podľa jej názoru znalkyňa V.. B. vedome uviedla nesprávny koeficient konštrukčnej sústavy obytného domu namiesto správneho koeficientu a z toho dôvodu došlo k zvýšeniu východiskovej mernej jednotky bytu. Vzhľadom na túto účelovosť podala podnet na Ministerstvo spravodlivosti SR na vykonanie dohľadu nad jej znaleckou činnosťou a začatie konania za iný správny delikt. Súd prvej inštancie ako rozhodujúci dôkaz o všeobecnej hodnote k nehnuteľnosti (teda pre tretí výrok svojho rozsudku) považoval odborné vyjadrenie znaleckého ústavu Technická univerzita Košice č. 47 zo dňa 2.9.2019, pričom žalobkyňa je toho názoru, že zamestnanci znaleckého ústavu sa s obsahom posudku ani neoboznámili a zaujímala ich iba výsledná všeobecná hodnota bytu. Čo sa týka odvolacích dôvodov k napadnutému výroku rozsudku o náhrade trov konania žalobkyňa uviedla, že v bode 17. súd prvej inštancie cituje právnu vetu uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 MCdo/10/2012 zo dňa 26.7.2012 bez uvedenia prameňa, ale pri rozhodovaní o trovách konania podľa toho už nepostupoval. Tento právny názor je pritom dlhodobo plne akceptovaný rozhodovacou praxou vrátane Krajského súdu v Košiciach. Úspech podielového spoluvlastníka v konaní o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva sa má posudzovať vo vzťahu k spôsobu vyporiadania, a nie vo vzťahu k výške finančnej náhrady za zrušený spoluvlastnícky podiel, ako to posudzoval súd. Nie je ani zrejmé, ako dospel k navrhovanej finančnej náhrade žalovaný (60.000 €), pravdepodobne len účelovo kalkuloval s otázkou čiastočného úspechu v tom zmysle, že rozdiel medzi sumou 65.000 € a 63.000 € je nižší ako rozdiel medzi sumou 63.000 € a sumou 60.000 €. Rozhodnutie o úspechu v konaní vzhľadom na vyššie uvedené je však právne bezvýznamné, pretože o náhrade trov konania súd rozhodoval podľa ust. § 255 ods. 2 CSP. Následne v odvolaní žalobkyňa citovala judikatúru, a to uznesenie NS SR č.k. 4 MCdo/10/2012 z 26.7.2012, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5 Co/993/2015 z 9.3.2016, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Co/248/2016 zo dňa 19.4.2017. Poukázala na to, že v podaní zo dňa 30.10.2019 popísala chronológiu jej snahy o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva od 22.3.2019 až do dátumu vyhotovenia uvedeného podania. Súd prvej inštancie však jej aktivity v tomto smere popísal iba útržkovo a preto v odvolaní opätovne zosumarizovala spolu s citáciou komunikácie sporových strán, z ktorej nesporne vyplýva, že menovaný pred podaním návrhu na súd aj počas súdneho konania odmietal ňou navrhnutý spôsob vyporiadania, resp. ho podmieňoval splnením podmienok nesúvisiacich s vyporiadaním, svoje návrhy menil a následne odmietal akúkoľvek formu vyporiadania, preto toto jeho konanie jednoznačne treba posudzovať ako nesúhlas s ňou navrhovaným vyporiadaním a nezáujem o uzavretie mimosúdnej dohody. Čo sa týka predčasnosti podanej žaloby, tento záver súdu prvej inštancie nezodpovedá obsahu podrobne popísanej a preukázanej komunikácie medzi žalobkyňou a žalovaným pred podaním žaloby na súd dňa 22.3.2019. Zdôraznila, že žalovaný sám v e-mailovej komunikácii zo dňa 5.9.2019 navrhol uzavrieť dohodu o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam spôsobom, ktorý ona sama navrhovala, pričom on sám určil hodnotu podielu vo výške 60.000 € podľa ňou predloženého posudku V.. H. a následne však bez akéhokoľvek zdôvodnenia odmietol dohodu, ktorá mu bola zaslaná spolu s návrhom na vklad so slovami, že žiadna dohoda o byte, čo znamená odmietnutie akéhokoľvek spôsobu vyporiadania. Ak súd prvej inštancie v bode 17. napadnutého rozsudku uvádza, že nie je zrejmé, prečo žalovaný považoval ňou vyhotovenú dohodu za nespravodlivú avšak ďalej sa už tým súd nezaoberal. Ďalej uviedla, že nerozumie konštatovaniu súdu prvej inštancie, keď uviedol, že k podmieňovaniu uzavretia dohody o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva tvrdí, že žalobkyňa sama uviedla v žalobe, že v súvislosti s rozvodovým konaním navrhuje manželovi uzavretie dohody o úprave výkonu rodičovských práv k synovi, ktorý bol zverený do jej osobnej starostlivosti. Súd tu porovnáva dve neporovnateľné právne

situácie, pretože súhlas s uzavretím dohody o zrušení a vypořádání podielového spoluvlastníctva nemožno ničím podmieňovať, keďže podmienený súhlas sa rovná nesúhlasu a v rozhodnutí o rozvode musí súd obligatórne určiť, komu maloleté dieťa bude zverené po rozvode, avšak toto autoritatívne rozhodnutie možno nahradiť dohodou rodičov, ktorá podlieha schváleniu súdu. Žalovaný vedel, že má záujem o čo najrychlejšie vypořádanie ich záležitosti a preto kladením si vlastných podmienok ju jednoducho vydieral. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania teda vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a súčasne ho vníma tiež ako určitú sankciu za iniciovanie súdneho konania podaním žaloby v situácii, kedy súdu relevantne preukázala, že dosiahnuť zrušenie a vypořádanie podielového spoluvlastníctva v súdnom konaní bolo jedinou možnosťou, pretože nechce do konca života obývať byť spolu so žalovaným, ktorý dohodu odmieta. Pre celkový obraz dodala, že do dňa podania odvolania sú so žalovaným v rozvodom konaní z dôvodu správania sa žalovaného však neabsolvovali ani jedno pojednávanie. Súd prvej inštancie teda pri rozhodovaní o trovách konania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a jeho rozhodnutie o trovách konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože súd si neujasnil v čom spočíva úspech ako predpoklad priznania trov konania v konaniach o zrušenie a vypořádanie podielového spoluvlastníctva.

4. Proti výroku o trovách konania uvedeného rozsudku podal odvolanie aj žalovaný z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), písm. d) a písm. h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok rozsudku zrušil a vec vrátil v rozsahu zrušenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne aby ho zmenil tak, že prizná žalovanému proti žalobkyni plnú náhradu trov konania. V prvom rade vytýkal súdu prvej inštancie, že v odôvodnení svojho rozhodnutia o trovách konania neuviedol žiadne konkrétne ustanovenie zákona, na základe ktorého rozhodol. Popisným spôsobom kopíroval prevažne tvrdenia žalobkyne o priebehu sporu, na svoju úvahu o určovaní trov neaplikoval na žiadne zákonné ustanovenie a v tomto smere je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, čo znamená, že týmto nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že u neho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre potrebu určovania trov konania je tiež zásadné, že súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav, resp. priebeh mimosúdnych rokovaní a ich výsledok. Kľúčovou skutočnosťou pre rozhodovanie je fakt, že žaloba bola podaná predčasne a toto súd aj deklaroval priamo v odôvodnení odseku 17. svojho rozhodnutia. Je pravda, že popisoval priebeh rokovaní pred podaním žaloby ako aj po jej podaní, ale toto nebolo dôležité do takej miery, pretože tieto rokovania neboli ukončené až do septembra 2019. Tiež je úplne nepravdivé tvrdenie súdu, že žalobkyni žalovaný neponúkol spravodlivú alternatívu, pretože z predložených dôkazov je zjavné, že žalovaný sa domáhal uzatvorenia dohody podľa ním predloženého znaleckého posudku, s ktorým žalobkyňa nesúhlasila. Podľa neho existoval tu priestor na vyriešenie situácie aj bez súdneho zásahu. Ak by aj bola pripustená možnosť, že rokovania na uzatvorenie dohody zlyhali, definitívne k tomu došlo až v septembri 2019, avšak žaloba bola podaná už v marci 2019. Žalobkyňa totiž iniciatívne poza chrbát žalovaného pred jej uplynutím jej vlastnej lehoty na odpoveď, podala žalobu na súd, o ktorej mlčala aj keď predstierala záujem na mimosúdnom riešení sporu a aj napriek tomu sa žalovaný snažil vec uzatvoriť mimosúdne. Strana sporu ktorá svojím konaním zapríčinila, že druhá strana musí brániť svoje práva v súdnom konaní, je zásadne povinná znášať sankciu v podobe povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré vzniknú pri tejto procesnej situácii. V súvislosti s určením náhrady trov konania žalovaný v odvolaní uviedol, že nesporným a preukázaným faktom v konaní je, že žaloba bola podaná predčasne a spornou skutočnosťou v konaní ostala suma na vyrovnanie podielu vo výške 5.000 €, ktorá predstavovala rozdiel medzi požadovanou sumou žalovaným 65.000 € a ponúkanou sumou žalobkyňou 60.000 €. Zásadu úspechu vo veci podľa ust. § 255 CSP je potrebné uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku, čo bol jednoznačne aj prípad tohto konania. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov ako aj výkladov k tomu ustanoveniu nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Účastníka nemožno zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Žalovaného v takejto veci je preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech, čo do bránenia základu nároku a súčasne aj výšky plnenia, pretože jeho procesný úspech závisel výlučne od úvahy súdu. Má teda za to, že súd mal v konaní priznať mu plnú náhradu trov konania proti žalobkyni, pretože on nezapríčinil začatie tohto konania a počas jeho trvania len bránil svoje práva na základe predčasne podanej žaloby. Ak by bola žalobkyňa vytrvala v mimosúdnych rokovaní a nebola prehnane iniciatívna, súdny spor by vôbec nemusel jestvovať, ani jeho trovy. Žalovaný ďalej uviedol, že ak by bolo aj pripustené, že mal ako strana len vo veci len čiastočný úspech, súd mal náhradu trov konania pomerne rozdeliť, pretože v danom prípade mal vo veci 65 % úspech.

5. Vyjadrenia protistrán k podaným odvolaniam neboli podané.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie ako podané včas oprávnenou osobou bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP preskúmal napadnutý výrok rozsudku aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolania sporových strán nie sú dôvodné.

7. Žalobkyňa použila odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. d/, h/ CSP, žalovaný aj podľa písm. b/. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2,3 CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu a pod.). Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

8. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody nie sú naplnené. Výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli a ani inak nevyšli za konania najavo alebo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. V súvislosti s použitým odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd je názoru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP. Neuvedenie ustanovenia zákona, podľa ktorého súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol, vzhľadom na kontext odôvodnenia tohto výroku rozsudku môže napraviť citovaním ustanovenia odvolací súd. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

9. Podľa § 387 CSP

(1) Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

(3) Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

10. Poukazujúc na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje, že vecne správne, mimoriadne podrobné sú dôvody rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými dôvodmi sa aj odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Na námietky neuvedenia ustanovenia zákona, na základe ktorého súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania odvolací súd dopĺňa:

10. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

11. Ako vyplýva z obsahu súdneho spisu, vzťahy medzi sporovými stranami sú vážne narušené, napriek snahe o dohodu (tu odvolací súd uvádza, že z oboch strán), k mimosúdnej dohode o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva nedošlo. Nemožno preto vyčítať žalobkyňi, že v snahe čím skôr vyriešiť situáciu a diskomfort spoločného užívania predmetného bytu, podala žalobu na súd. Na druhej strane

nemožno uzavrieť, že žalovaný o dohodu záujem nemal. Z dokazovania vyplynulo, že súhlasil so zrušením podielového spoluvlastníctva, súhlasil aj so spôsobom jeho vyporiadania a spornou ostala len otázka výplaty za spoluvlastnícky podiel ustupujúcemu spoluvlastníkovi. Táto sa napokon vyriešila až verdiktom súdu prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a žiadna so sporových strán proti rozsudku vo veci samej okrem výroku o trov konania odvolanie nepodala, výrok zaväzujúci žalobkyňu na plnenie v stanovenej výške ostal právoplatný, čo určuje výsledok sporu a úspešnosť strán sporu vo veci. Aj odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie o tom, že každá zo strán mala v spore úspech len čiastočný, keďže v spornej otázke výplaty, ktorá však nemôže byť oddelená od výroku o zrušení spoluvlastníctva a prikázaní veci (otázke nespornej). Úspech v spore preto jednoznačne je potrebné posudzovať tak, ako ho aj posúdil súd prvej inštancie, pričom o znenie zákonného ustanovenia odvolací súd odôvodnenie rozsudku doplnil. Vzhľadom na všetky okolnosti sporu teda bol úspech sporových strán v podstate rovnaký, preto správne súd prvej inštancie rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

12. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd výrok rozsudku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalobkyňa i žalovaný neboli so svojím odvolaním úspešní, preto odvolací súd rozhodol, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).